

Наравно се још овом настављенију и то додати мора шта сваки изасланик о србској политици за сад казати и саобштити сме и може; које и какве надежде пробудити сме и нашто позорност и вниманије особито ондашњи пријатеља Србије обратити му ваља.

Најпре да означимо наша одношенија спрема Бугарске.

Бугарска је између свију словенски земаља најближа славном граду царства турског; највећа част ове земље лако је приступна; овде се налазе најважније војне позиције Турака и већа половина њихове војске. Ни у којој другој европској земљи не држи се Турчин да је тако сигуран и још сад господар као у овој; осим тога су Бугари скоро сви оружја лишени, и научили су већ слушати и радити, покорност и посао ушли су код њих у обичај. Но ова примјечанија не треба да нас поремете да праву вредност Бугара не припознамо, или што је још горе да их презремо. Истина је то по несрећи, да Бугари прем да су највећа грана славенског народа у Турској, скоро никако немају поверење у своју собствену снагу и само на спољашна из страних земаља (Русије) долазећа подстреканија усуђују се они упуштати се у покушенија ослободити се. Русију они сматрају свагдар као силу која највише за њихово избављење и ослобођење учинити може и хоће, осим што би Русија сама за себе радила и Бугарима у место турског свој јарам много рапавији набацила, но она се ни иначе, као што се је показало, не сме усудити непосредствено са својом војском Бугарима у помоћ притећи, јер је Европа већ упознала праву нарав оних тобож благородних намјера руских у смотренију Турске, и заиста би се особито европејски рат изродио како би Русија још једанпут преко Дунава прећи хтјела. Из тог узрока Русија се стара да посредством других дејствује и то произведе што сама непосредствено не може. Тако је био књаз Михаило у овом послу њихово безвољно орудије, и она ће заиста желети да се поврати оном плану, који је средством књаза Михаила у дјело приводити почела била.

Но будући да правитељство књаза Александра не притјажава повјерење Русије, јер се оно не да ко слепо орудије њено употребити, то се дакле Русија види приморана да на преврату садањег правитељства ради, како би после његовог паданија једно правитељство за своје планове установити могла.

Сва покушенија за преварити Русију и њу о том уверити да ће садање правитељство следовати њеним плановима, била би посве безуспјешна. Кад сама Русија примети да се у Србији самостални народни дух пробуђује, ондај она неће веровати никаквим предложенијама која би јој се чинила, јер Русија је много лукавија него да би се дала у једну замку уплести, која је противна њеним намјеранијама. Шта више и то се још даје мислити да би Русија све тежње Србије за ступити у тешњи сојуз и споразумљење са осталим турским Славенима, ако би их само сазнала, само на то употребила, да оне људе, који би овај посао управљали у Турској, Аустрији и осталим влађенијама издаде, како би чрез то Европу уверила да то није Русија него бунтовна и њој противећа се Србија која оваква превратна тежња подпомаже. Но поред свега тога Русија ће се радо о овим споразумјенијама извести дати, да би тако траг и течај њихов познати и ове мало по мало за себе узети и употребити могла.

И колико год се Србија самосталније управљала буде, то ће све мање повјерење код Русије имати, и ако Русији никако за руком не испадне да стање у Србији промени и такву самосталну политику